

Caridade

Un relat de: [Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio](#)

La vella portuguesa sempre pidolava pel barri i tothom la recordava allà, vagabunda i eterna, sense que la memòria col·lectiva en pogués dir res més. Tenia els cabells grisos, llarguíssims, i duia un davantal que el temps havia destenyit d'un color gairebé indefinit. Recorria la ciutat com si fos una ploma, quasi flotant, i tenia la gràcia de les persones que no pesen perquè mai no fan fressa quan trepitgen l'asfalt.

—Una caritat, si us plau...

I sempre ho deia amb paraules amables, com demanant permís per irrompre, de sobte, en les consciències dels traseünts. Era l'única frase que repetia, però només quan algú se li acostava, perquè ella no era cap assaltadora de carrers ni tampoc de butxaques. Només demanava la voluntat perquè no era avariciosa i feia anys i panys que no havia tocat cap bitllet. Fins i tot havien canviat de color però, segurament, ella no ho sabia. En el fons, pensava que els diners només eren papers vells o metalls que canviaven de mans, sense cap més valor que el dels números que tenien gravats.

—Una caritat, si us plau...

—I què em donareu a canvi?

La vella portuguesa es va espantar perquè ella era més pobre que les rates, que havien acabat fugint d'aquella ciutat on fins i tot els animals eren rics.

—No tinc res per donar-vos...

—Potser em podríeu cantar un fado de la vostra pàtria.

—D'acord. Us el cantaré igualment però, a canvi, no vull res.

—I això, vella dona?

—No puc posar preu a la nostàlgia. I si tanco els ulls, torno a Lisboa, la capital dels tramvies, on també era pobre.

—Només tinc un bitllet, però m'agradaria sentir-vos.

—Guardeu-vos-el perquè avui no el necessito. La caritat és un acte d'amor.

I amb les mans buides, la vella portuguesa ens va abraçar a tots amb la caritat de vellut d'aquell fado que es va escampar per tots els racons del barri com si fos una heura conquerint la paret.

Pseudònim: Loira Durban